

ἔν τὸ ὠραῖον κοῖνον τοῦ ἀγροῦ! Πάλαι ποτὲ ὑπῆρχε τοῦτο
 ἐντὸς τοῦ σκληροῦ γρανίτου· κατόπιν εὑρέθη ἐν διαλύσει
 ἐντὸς τοῦ θυελλώδους ὠκεανοῦ· μετὰ ταῦτα ἐν τῇ σαπρᾷ
 πυκνῇ φυτεία τῆς ἀνθρακοφόρου περιόδου, τέλος εἰς ὑψηλο-
 τέρους τύπους, σήμερον δὲ μόνον εὑρε τὰς περιστάσεις τῆς
 ζωῆς αἰτίνες τῷ ἐπέτρεψαν τὴν ἐνεστῶσαν τερπνὴν ὑπαρ-
 ξιν. Ἐὰν ἡ φύσις ἐδέξησεν ἑκατομμύρια ἐτῶν ὅπως ἀναπτύ-
 ξῃ τὸ ἀπλοῦν ἐκεῖνο ἄνθος, θὰ ἀποθαρρυνθῶμεν ἡμεῖς ἐὰν
 καθορῶμεν ὅτι οὐ δυνάμεθα ἀπολαῦσαι τὸ ἐφικτὸν καὶ τὸ
 ἐνδοξότερον τέρμα ἐν τῇ βραχείᾳ περιόδῳ τῆς θνητῆς ἡ-
 μῶν υπάρξεως;... Εἶθε αἱ σκέψεις αὗται, καὶ αἱ καταρα-
 νεῖς διδάσκαλαί τῆς φύσεως νὰ ἐνθαρρύνωσιν ἡμᾶς ὅπως
 ἐμμένωμεν κοπιῶντες καὶ ἀναπτυσσόμενοι, εἴτε ἀτομικῶς
 εἴτε πάντες ὁμοῦ, ἀείποτε ὀδεύοντες εἰς τὰ πρόσω, ἀστρε-
 πτὶ καὶ ἀκάμπτως. Δεῦτε παρατηρήσωμεν τὰ ὄρυκτὰ τῶν
 στοιχείων εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, καὶ ἡ λαλοῦσα αὐτῶν
 γλῶσσα, ἡ γλῶσσα τῆς φύσεως, ἐρεῖ ἡμῖν ὅτι οὐδέποτε
 ἐπανήλθεν ὅπως νοστεύσῃ ἐν ὑστάτοις, ἀπέπτως καὶ ἀγε-
 νεῖσι, ἀλλ' ὅτι ἕκαστον αὐτῆς βῆμα ἐβαδίσε καὶ βαδίζει
 πρὸς τὰ ἄνω, διαδεικνύουσα τὴν πορείαν ἣν καὶ ἡμεῖς ὀ-
 φείλομεν νὰ βαδίσωμεν πρὸς εὐρεσιν τῆς ΑΛΗΘΕΙΑΣ.

Οἱ δειλοὶ καὶ ἀπαίδευτοι ἐξιππάζονται ἀκούοντες χρονο-
 λογίαν ἑκατομμυρίων ἐτῶν θεωροῦντες αὐτὴν ἀσυμβίβα-
 τὸν μὲ τὴν ἡδὴ παραδεδομένην, ἐννεῶ τὴν συνισταμέ-
 νην ἀπὸ ἑξ ἢ ἐπτὰ χιλιάδων ἐτῶν περίπου, ὑποδειχνύσαν
 ἀπλῶς καὶ μόνον πρὸς κίνησιν καὶ τακτοποίησιν τῆς μη-
 τρώσεως τῶν κοινωνικῶν συναλλαγῶν, συμβολαίων, ιστορι-
 κῶν γεγονότων κτλ. οὐδόλως ὅμως συνάδουσιν μετὰ τῆς
 ἐπιστήμης. Τὸνναντίον οἱ ἐπιστήμονες θεωροῦσι τὸν χρό-
 νον ὡς ἀναρχον, πατέρα καὶ ποιητὴν πάσης υπάρξεως.